

100237

Min kjære sønn !

Dette blir mitt siste brev til deg som "landssvikeren". Når du nå kommer ut og skal begynne livet på nytt, er det - i motsetning til for- din egen fremtid du skal kjempe for. Du gjelder det å ha et annet hjerte mot enn ved fronten, nemlig livsmot! Du livsmot, du skal også livet gi deg nye verdier til erstatning for alle skuffelser i de syv av ditt livs beste år, som du har ofret uten å bli forstatt.

Du er jo heldigvis ikke så bitter lenger. Forsøk også å glemme alle de junkerter som samfundet har øst over deg og oss gjennom isfront, avisfront og "rettsoppgjør". Kan vi også tilslutt avitte oss med det som Nietzsche kaller "den store vennelse" over alt dette, og særlig over maten det er gjort på og si: herre forlat dem, thi de visste ikke hva de gjorde så har vi vunnet en større seier enn dea, som trodde å ha vunnet den ganske verden, men tok skade på sin sjel. Det viktigste av alt er nemlig: ikke å ta skade på sin sjel. La deg derfor heller ikke nær av landssvikertitelen. Et skjelesord pynter minst den som bruker det.

Jeg tror du har moralsk styrke nokk til å gjennomføre dette. Jeg tror også at det ikke vil vare svært lenge, før de andre forstår, at vor kjærlighet til fedrelandet er like stor som deres.

Jeg skal fortelle deg en liten historie:

En vinterdag sat en forstmann på en stubbe oppe i Noramarka og spiste historien sin. Da kom en fremmet fuglehund løpende bort til ham. Han forstod av dens oppførsel, at den ville ham noe og fulgte etter den. Han kom da frem til et stup, hvor en skiløper hang utfor med hodet ned og skiene i bekk. Under sat en ghaferhund og vokter sin herre. Da redningsmannen nærmet seg, røk den på ham, mens eieren visslet mellom tændene: "vialst"!

Det er jo ganske klart at begge hundene elsket sin herre, begge var like trofaste; mens schäferen tenkte ikke lenger enn den hadde lært og forstod ikke den virkelige fare. Fuglehunden derimot tenkte lenger enn den hadde lært. Den forstod den virkelige fare som schäferen ikke forstod, handlet derefter - og blev ikke straffet.

Det er desverre et erkjent sorgelig faktum, at vort land idag, som følge av den internasjonale utvikling som krigen har skapt, nenger utfor tilintetgjørelsens stup, midt i liddinjen mellom øst og vest, al schäferpatriotiske tiltrota. Det erkjennes offisielt at vor stilling aldrig har vært farligere enn idag. Og det var nettopp det bade du og jeg gjerne ville forhindre, for at kvakksalverens ord aldrig skulde kunne passe på vort folk: "han døde, det er sant, men feberen ham forlot."

Det er ikke sikkert at vi neste gang kommer med på den "rettlige sia", men det er ialfall sikkert, at slik som forholdene er idag ute i verden, så alle nordmenn søke å finde sammen og trekke sammen. Det er nesten å forlange det overmenneskelige av alle de titusener på titusener som "rettsoppgjøret" på ulogiske premisser har gjort hvad det kunde for å stote bort fra samfundet bl. a ved tap av "almen tillit". Men la oss allikevel forsøke å prestere det overmenneskelige, idet vi minnes de ord som blev uttalt på Norges første overordentlige storting i september 1814: i forbindelse med forholdet til svenskene:

"Vi må ikke la oss lede av vore oppbrusende følelser, men fatte vore beslutninger udelukkende under hensyntagen til hva der tjener til fedrelandets samme velt i den situasjon hvori vi berinner oss."

La oss bevare disse forfedrenes ansvarfulle og kloke ord i vore hjertes, og så gå videre ut i livet med løftet hode, god samvittighet og freidig mot. Livsmot!

Og hermed velkommen hjem.

7/10/48. Sammenheng med tidligere brev og opplysninger om den norske okkupasjonshistorie.